

Arrest

nr. 33 813 van 9 november 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 september 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 augustus 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Koerdische moslim afkomstig uit Fayda, gelegen in Centraal-Irak. Sedert de jaren zeventig werkte uw vader er als sergeant voor de lokale politie. In 2002 ging u aan de slag als chauffeur voor de lokale politie. Bij de val van het regime van Saddam Hoessein in 2003 verloren jullie deze jobs. In 2004 trof u onder de voordeur van uw woning een dreigbrief aan. In dit schrijven werden uw vader en uzelf opgeroepen om samen te werken met een niet nader genoemde verzetsbeweging. Gedurende de hierop volgende jaren ontving u driemaandelijks gelijkaardige dreigbrieven. Omdat dergelijke dreigementen wijdverspreid zijn in Irak besteedde u er geen aandacht aan en deed geen aangifte van deze intimidatiepogingen. In 2007 ondernamen vier gemaskerde mannen op de markt van Fayda een poging om uw zoon te ontvoeren. Nog dezelfde avond

deed uw vader bij de politie aangifte van deze ontvoeringspoging. De volgende dag bezochten uw echtgenote, (O.M.A.) (O.V. 6.418.048), en uzelf het politiekantoor en werd uw echtgenote over het gebeurde ondervraagd. In maart 2009 ontving u een dreigbrief waarin uw vader en uzelf vijf dagen respijt kregen om zich bij het verzet aan te sluiten, zoniet zouden jullie vermoord worden. Uit vrees voor zijn leven ontvluchtte uw vader de volgende dag Fayda. Drie dagen later vluchtte u samen met uw echtgenote en uw zoon naar Turkije. Verborgen in een vrachtwagen reisden jullie naar België en vroegen hier op 14 april 2009 asiel aan.

B. Motivering

Vooreerst dient door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u tot maart 2009 in Fayda, gelegen in Centraal-Irak, verbleef. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt namelijk dat de identiteitskaarten van uw zoon en uzelf die u ter staving van uw afkomst voorlegt niet authentiek zijn. Zulks roept fundamentele twijfel op over uw voorgehouden afkomst –temeer daar tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal bleek dat u niet vertrouwd bent met een aantal elementaire gegevens betreffende de lokale levensomstandigheden. Zo bleek u niet vertrouwd met de dorpen Derajindi/Dayrajindi, Dahgan/Dekan en Kharshina/Kharshnya (zie gehoorverslag CGVS, pp.2-3) en dit terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat deze dorpen in de directe omgeving van Fayda gelegen zijn. Verder verklaarde u dat de regio rondom Fayda bij de Amerikaanse invasie van 2003 van bombardementen gespaard bleef (zie gehoorverslag CGVS, p.3) terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat Fayda op 4 april 2003 het doelwit was van een bombardement met clusterbommen. Voorts verklaarde u dat voor 2003 geldbiljetten van 1,5, 10, 25 en 25.000 dinar circuleerden in Centraal-Irak (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat geen van deze coupures voor 2003 in Centraal-Irak in omloop was. Daarnaast verklaarde u dat in Fayda twee scholen gevestigd zijn, een lagere school en een middelbare school (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Zulks strookt niet met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat Fayda drie lagere en twee middelbare scholen telt. Deze vaststellingen roepen ernstige twijfel op over uw voorgehouden afkomst. Vermits de door u ingeroepen asielmotieven kaderen in de problematische veiligheidssituatie in de regio ondermijnt zulks de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag evenzeer. Het feit dat u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal vertrouwd bleek met een aantal buurdorpen van Fayda en daarenboven een aantal kennisvragen betreffende de levensomstandigheden in de regio correct wist te beantwoorden wijzigd deze vaststelling niet. Vermits de betreffende kennis ingestudeerd kan worden dient immers te worden opgemerkt dat uw vermogen om bepaalde kennisvragen over uw voorgehouden regio van afkomst correct te beantwoorden niet opweegt tegen de lacunes in uw kennis die tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal vastgesteld werden.

Verder dient te worden opgemerkt dat u er niet in slaagt om de dreigbrieven die u toegestuurd werden voor te leggen. Zulks roept twijfel op over de geloofwaardigheid van dit aspect van uw verklaringen.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen afwijken van de verklaringen van uw echtgenote. Zo verklaarde u dat uw echtgenote en uzelf nadat gepoogd werd uw zoon te ontvoeren naar het politiebureau van Fayda gingen. Uw echtgenote werd er kortstondig over het gebeurde ondervraagd (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Uw echtgenote daarentegen ontkende uitdrukkelijk dat ze het politiekantoor bezocht en/of door de politie over deze ontvoeringspoging ondervraagd werd (zie gehoorverslag CGVS, Omar Mahbat Ali, p.3). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat uw echtgenote het niet te best stelt en erg paniekerig is (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Vermits u geen medisch attest voorlegt dat erop wijst dat uw echtgenote problemen ondervindt, kan deze uitleg niet als afdoende weerhouden worden. Bijgevolg dient te worden opgemerkt dat deze discrepantie tussen jullie verklaringen de geloofwaardigheid van dit aspect van uw verklaringen ondermijnt.

Er moet gezien bovenstaande observaties worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen hebt aangehaald om uw voorgehouden afkomst uit Fayda, en bijgevolg ook uw problemen, aannemelijk te maken en is het voor het CGVS niet duidelijk van waar u precies afkomstig bent en waarom u daar bent weggegaan. Bijgevolg wordt u zowel de vluchtelingenstatus, als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Het door u neergelegde attest, waarin uw afkomst bevestigd wordt door de "mukhtar" van Fayda Hussein Osman Iskender, wijzigd deze vaststellingen niet. Dit document kan immers niet weerhouden worden als afdoende bewijs van uw afkomst –temeer daar dit document ongedateerd en ongenummerd is en u er niet in slaagt uw identiteit aan te tonen.

Tot slot dient nog opgemerkt dat er door het Commissariaat-generaal in hoofde van uw echtgenote eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling op een schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker volhardt tot in maart 2009 in Fayda, Centraal-Irak, te hebben verbleven en betoogt als volgt:

- hij volhardt in het feit dat zijn identiteitskaart en die van zijn zoon authentiek zijn;
- betreffende de dorpen die tijdens het gehoor genoemd werden, merkt hij op dat, gezien de uitspraak van de tolk tijdens het gehoor zo slecht was, hij toen niet wist over welke dorpen het ging. Gezien hij nu de namen ziet neergeschreven, kent hij wel degelijk deze dorpen als dorpen die gesitueerd zijn in de omgeving van Fayda;
- hij bevestigt dat de regio rond Fayda bij de Amerikaanse invasie van 2003 gespaard bleef van bombardementen. Het Commissariaat-generaal spreekt dit tegen omwille van informatie betreffende een bombardement met clusterbommen op 4 april 2003 doch verzoeker meent correct te hebben geantwoord op de vraag daar, op één bombardement na, de regio rond Fayda gespaard werd;
- aangaande de geldbiljetten verduidelijkt verzoeker dat pas na de val van het regime in 2003 de geldbiljetten geüniformiseerd werden en dat voordien, naargelang de regio, verschillende geldbiljetten werden gebruikt. Verzoeker stelt dat er tijdens het gehoor verwarring was ontstaan en deelt mee dat er destijds biljetten van 250 en 10.000 in omloop waren;
- hij voert aan dat er op het moment dat hij Fayda verliet twee scholen waren, een lagere en een middelbare school en dat de andere scholen waarover het Commissariaat-generaal spreekt scholen in opbouw waren. Verzoeker volhardt correct te hebben geantwoord op de vraag aangaande het aantal scholen in Fayda;
- hij wenst te benadrukken dat hij andere kennisvragen wel correct heeft kunnen beantwoorden waardoor er geloof kan gehecht worden aan het feit dat hij tot maart 2009 in Fayda heeft gewoond;
- hij bevestigt dat hij samen met zijn echtgenote naar het politiecommissariaat in Fayda ging nadat er gepoogd werd om hun zoon te ontvoeren. Verzoeker verklaart dat zijn versie van de feiten juist is en dat zijn echtgenote zich niet goed voelde tijdens het gehoor omwille van haar zwangerschap.

2.1.2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verzoekers louter volharden in de authenticiteit van de door hem neergelegde identiteitskaarten is niet dienstig is om de vaststellingen dienaangaande aan te vechten. Uit de informatie die zich in het administratieve dossier bevindt, blijken de bevindingen op basis waarvan de Federale Politie tot de

conclusie is gekomen dat deze identiteitskaarten elke authenticiteit ontberen (administratief dossier, stuk 18). Verzoeker onderneemt echter geen poging om deze bevindingen te verklaren of te weerleggen zodat deze onverminderd gehandhaafd blijven.

Verzoeker overtuigt geenszins in zijn uitleg waar hij stelt dat hij de namen van de dorpen niet zou herkend hebben omwille van de slechte uitspraak van de tolk. Verweerder wordt door de Raad gevolgd waar hij opmerkt dat tijdens het gehoor aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of hij de tolk begreep en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moesten worden (administratief dossier, stuk 5, p.1). In casu heeft verzoeker, die werd bijgestaan door zijn advocaat, nergens, ook niet toen hem de betreffende dorpen werden genoemd, melding gemaakt van een slechte uitspraak van de tolk of van andere communicatieproblemen. Op het einde van het gehoor kreeg hij bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar hij heeft geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de vertolking. Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing te stellen dat verzoekers onwetendheid met betrekking tot bepaalde dorpen zou te wijten zijn aan de slechte uitspraak van de tolk.

Verzoeker werd tot tweemaal toe gevraagd naar bombardementen in de regio van Fayda waarbij hij telkens antwoordde dat er geen bombardementen in Fayda hebben plaatsgevonden (ibid., p.3), terwijl uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat er op 4 april 2003 een bombardement met clusterbommen plaatsvond (stuk 18). Deze informatie wordt door verzoeker niet tegengesproken, noch weerlegd.

Verzoeker beperkt zich tot blote beweringen waar hij stelt dat pas na de val van het regime in 2003 de geldbiljetten geüniformiseerd werden en dat voordien naargelang de regio verschillende geldbiljetten werden gebruikt aangezien hij dit op geen enkele wijze staft. Voorts overtuigt verzoeker geenszins daar waar hij stelt dat tijdens het gehoor verwarring is ontstaan bij de vraagstelling rond de bankbiljetten omdat de vraagstelling en zijn antwoord duidelijk zijn en uit het gehoorverslag niet blijkt dat er enige verwarring is ontstaan (ibid., p.3). Het feit dat verzoeker slechts na confrontatie met de bestreden beslissing stelt dat er destijds biljetten van 250 en 10 000 in omloop waren, is dan ook niet ernstig.

Het feit als zouden de andere scholen die door het Commissariaat-generaal worden aangehaald, in opbouw waren is een bewering waarvoor geen begin van bewijs wordt aangebracht en die evenmin blijkt uit de landeninformatie. Verzoeker beperkt zich dan ook tot een blote bewering die geen afbreuk doet aan de vaststellingen van de bestreden beslissing.

Dat verzoeker in de mogelijkheid was een aantal vragen correct te beantwoorden kan de voormelde vaststellingen niet ombuigen daar deze kennis ingestudeerd kan zijn, dan wel verworven door overlevering via derden.

In casu stelt de bestreden beslissing tevens terecht vast dat de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote omtrent het feit of zij al dan niet aangifte hebben gedaan bij de politie van de ontvoering van hun zoon niet eensluidend zijn. Daar waar verzoeker stelde dat hij samen met zijn echtgenote naar het politiebureau is geweest om de poging tot ontvoering van hun zoon aan te geven en waar zijn echtgenote kortstondig ondervraagd werd (ibid., p.7), ontkende zijn echtgenote ooit naar het politiebureau te zijn geweest en te zijn ondervraagd (administratief dossier, stuk 6, p.3). Het feit dat verzoekers echtgenote zich niet goed voelde op het moment van het verhoor is geen afdoende verklaring ter weerlegging van deze tegenstrijdigheid. Uit het gehoorverslag van verzoekers echtgenote blijkt niet dat er door haar opmerkingen werden gemaakt in verband met het feit dat zij zich misselijk voelde waardoor zij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren of dat zij zich bij het door haar aangehaalde verloop van de gebeurtenissen wel eens zou kunnen vergissen. Verweerder benadrukt terecht dat van verzoeker en zijn echtgenote kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een geloofwaardige manier kunnen weergeven om het gevaar voor vervolging in hun thuisland te verantwoorden. Er dient immers te worden aangenomen dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij normaliter bij machte moet zijn desbetreffend een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen aangezien aangenomen moet worden dat dergelijke gebeurtenissen in het geheugen gegrift zijn.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus is verzoeker van oordeel dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet gezien zijn afkomst uit Centraal-Irak.

2.2.2. Uit de vaststellingen sub 2.1.2. blijkt dat verzoeker zijn voorgehouden verblijf in Fayda tot maart 2009 niet aannemelijk heeft gemaakt. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij een eventuele terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen omtrent de verblijfplaats(en) die hij had. Bij gebrek aan elementen omtrent de afkomst van een asielzoeker kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend en negendoor:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A. DE POOTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER

W. MULS